

Micol Ostow

RIVERDALE

EN CHEERLEADERS DØD

På dansk ved Nete Harsberg

RIVERDALE 4: EN CHEERLEADERS DØD

er oversat fra engelsk af Nete Harsberg efter
RIVERDALE: DEATH OF A CHEERLEADER

© 2020 Archie Comic Publications, Inc. All Rights Reserved.

Riverdale and Archie Comic are trademarks and/or registered
trademarks of Archie Comic in the U.S. and/or other countries.

Danish-language edition published by Forlaget Alvilda, Copenhagen,
by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Cover image © 2020 Warner Bros. Entertainment Inc.

Interior art by David Curtis

Dansk udgave: © 2020 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: BogGrafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2020 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-415-1077-4

www.alvilda.dk

PROLOG

Jughead

Hvis jeg skal beskrive Riverdale med ét ord, må det være: pudsigt. Set udefra tror man måske, at her er stille og roligt, og alting ånder totalt landlig idyl, hvis det da overhovedet findes. Men hvis man kender stedet, ved man, hvor meget skinnet bedrager. Tænk lidt mindre amerikansk lilleby og ret meget mere mystik og ondskab, så nærmer du dig. Og én ting er sikker: I den her by får man aldrig så meget som to sekunders fred.

Vores motto er: Intet godt varer evigt.

Og aldrig havde jeg været mere bevidst om mottoet end det efterår, vi tog hul på vores sidste år på Riverdale High. For det er nemlig rigtigt: Intet godt varer nogensinde evigt. Og intet sted gjaldt dette mere end i vores upålidelige, lille by, hvor det eneste, man kunne være sikker på, var, at alting hele tiden forandrede sig, og at usikkerhed og kaos lå på lur overalt.

Visse filosoffer hylder forandringens dyder og gør et stort nummer ud af, at det er selve ustabiliteten, der driver

menneskeheden videre. Men i vores knap så søvnige flække var det ikke ligefrem dydsmønstrene, der satte gang i forandringerne, men mere ...

Tja, noget i retning af de syv dødssynder.

Disse evindelige skift påvirkede alle dele af hverdagen i Riverdale. Vores første eksempel: Teoretisk set gik jeg faktisk ikke på Riverdale High. Ikke længere.

Jeg var skredet fra skolen lige inden fjerde år med brølet fra min motorcykel og en sky af udstødning for at sætte kursen mod kostskolen Stonewall Prep. Det kan med et enkelt ord beskrives som uventet.

Sidst jeg havde forladt Riverdale, var det ikke med min gode vilje, men under pres – dengang jeg blev forflyttet til Southside High efter først at være blevet anbragt hos en plejefamilie. Det var faktisk ikke så slemt. På Southside fandt jeg en plads i min flok: Serpents. Og for første gang i mit liv overgav jeg mig til min arv der. (For nylig har vi udvidet flokken ved at indgå en uformel alliance med Toni Topaz' Pretty Poisons).

Denne gang forlod jeg Riverdale High af egen fri vilje. Selv om det ikke var noget let valg, og det ville få både forudsete og uventede konsekvenser. Muligheden for at blive optaget på Stonewall Prep var praktisk talt dukket op ud af det blå. Det var en stor, gylden appelsin med kurs mod min turban, og jeg greb den med begge hænder og holdt godt fast i den.

For optagelsen på Stonewall ville måske også blive muligheden for at lægge noget af min arv bag mig og forfølge

drømmen om at blive forfatter. På Stonewall kunne jeg finde inspiration til mit arbejde og blive støttet i at tage det alvorligt. Det gjorde fysisk ondt at skulle forlade mine venner – for slet ikke at tale om at blive adskilt fra Betty – men det var en del af en større plan, et skridt på vejen mod at blive den første i min familie, der tog en collegeuddannelse.

Intet godt varer evigt – men måske fandtes der faktisk grønnere græsgange? De var derude et sted, og det *kunne* lade sig gøre at finde dem, hvis man var villig til at tage chancen.

Det er vel derfor, man kalder det svære valg, ikke? Fordi de er svære. Og fordi de har konsekvenser. Jeg forsøgte at bevare optimismen og tro på det bedste, selv om jeg måske ikke var lalleglad nok til ligefrem at *håbe* på det. Hvis jeg troede på noget som helst i denne mærkværdige, uforudsigelige verden – hvor naivt det end var, det indrømmer jeg blankt – måtte jeg tro på, at Betty og jeg var uadskillelige.

Men det ville kun tiden kunne vise, det vidste vi begge to. Og selv om vi ikke sagde det højt, vidste jeg også, at vi begge to var bekymrede, i hvert fald en lille smule. (Måske mere end en lille smule – men hvis nogen spurgte mig ligeud, ville jeg gøre alt for at benægte det).

Betty støttede selvfølgelig min beslutning om at flytte til Stonewall 100 procent. Hun kunne sagtens se, hvor vild en mulighed det var for mig. Men tanken om at være fysisk adskilt i flere dage eller uger ad gangen? Den kunne vel få enhver til at komme i tvivl, ikke?

Og det gjaldt heller ikke kun os. Forandring – og alt, hvad det førte med sig af nervøsitet og besvær – var som en virus i byens blodbane. Der var noget i luften, kunne man sige. Noget typisk Riverdale'sk, som insisterede på at fortære og tilintetgøre alt, hvad der var godt, uskyldigt, pålideligt og stabilt.

Varchie for eksempel, de kæmpede virkelig lige nu. Archie havde været igennem en hård tid sidste år, men det var lykkedes ham at komme ud på den anden side ved egen hjælp. Og med sine venners støtte selvfølgelig. Og Veronica var som altid den første, der troppede op, når han havde brug for det.

Nu var det knap så lette spørgsmål for alle os, der elskede Archie, hvordan vi skulle hjælpe vores ven gennem det frygtelige tab af sin far. Vi var alle sammen dybt mærket af Fred Andrews' fravær. Vi kunne ikke sige eller gøre noget for at dulme Archies smerte. Men Veronica var fast besluttet på at gøre forsøget. Det var vi alle sammen.

Det var typisk Archie at mande sig op: Han omdannede bokseklubben El Royale til en ungdomsklub for alle de unge i kvarteret, der havde brug for en ordentlig rollemodel, præcis som hans far ville have gjort. Præcis som hans far altid havde gjort.

Jeg tror, vi alle tre var bekymrede for, at han på en eller anden måde sørgede for at have travlt for at aflede sig selv. Det var der ikke noget galt i, hvis det var det, der skulle til for at komme videre. Vi ville bare gerne have, at han vidste, at han kunne betro sig til os. Vi ville bare gerne være der for

ham, trøste ham. Men resten var op til Archie selv – uanset hvor hårdt det så var for os andre at stå ved siden af og se, hvor meget han kæmpede. Vi havde jo ligesom også vores egne problemer at se til.

I mit tilfælde gjaldt det især ”Stonewall Four”.

Fire elever, som tilsyneladende var ”forsvundet”, hvor betydningsløst og totalt utilstrækkeligt det ord end var. Havde jeg for alvor troet på, at jeg ustraffet kunne skifte skole og slippe væk fra byen? Kaos, tab og forvirring – alt sammen klæbede det til mig og bed mig i haserne. Man kunne tage drengen ud af Riverdale, men aldrig tage Riverdale ud af drengen.

Hvilket betød, at jeg og mine venner kunne skyde en fed, hvid pil efter alle håb om i al ubemærkethed at blive til ”helt almindelige high school-elever” på vores sidste år. Ønskedrømmen om at være ”en uskyldig 17-årig” er røget i skuffen takket være de samme kræfter, som ikke formåede at holde ondskaben væk fra noget så harmløst og tilforladeligt som en skoleforestilling.

Vi var efter alt at dømme fortabt.

Og alligevel havde vi en flig af håb gemt et sted dybt i vores hjerter. Håb om, at tingene kunne være anderledes. Bedre. Jeg var jo ligesom rejst væk. Jeg gik på Stonewall Prep nu og havde taget første skridt på vejen mod at skrive den film noir, jeg uafvidende var født ind i.

Jeg skiftede til Stonewall, og Betty og jeg prøvede at overbevise os selv om, at afstanden bare fik kærligheden til

at vokse sig endnu større. Og imens så Veronica med vanlig optimisme til, mens Archie forsøgte at genrejse sin verden.

Vi gjorde, hvad vi kunne.

Indrømmet – resultaterne kunne have været bedre. Uanset hvor helhjertet vi kastede os over såkaldt almindelige aktiviteter – pokeraften, cheerleaderudflugt, alt sådan noget, de gør i teen-serier i fjernsynet – så blev den der lumske, dybtliggende Riverdale-ting ved med at snige sig ind på os.

Hvad er det nu, man siger?

Nå jo: ”Definitionen på vanvid er at blive ved med at gøre det samme og forvente et andet resultat”.

Så her var vi altså, på vores sidste år, mens vi *endnu en gang* forsøgte at blive bedre, forandre os, drømme større. Vovede at tro på en verden uden frygt og ødelæggelse, en verden på den anden side af byens – og skæbnens – forstyrrelser.

Jeg ville helst ikke se os som vanvittige. Men hvis ikke vanviddet drev os ...? Så var ”håb” den eneste mulighed.

Vi håbede på trods af de mange nedslående erfaringer, ja, selv om vi ikke havde en eneste god grund til at føle andet end meget forsigtig optimisme. Et andet ordsprog: ”Håbet er lysegrønt”. Og det var mine venner og jeg åbenbart beviset på.

Ved nærmere eftertanke: Måske *var* det alligevel det glade vanvid.

DEL 1:
SELV DE BEDSTE PLANER

KAPITEL 1

VEJRUDSIGT FOR RIVERDALE

1 minut siden

Der varsles om voldsomt vejr i Riverdale og de omkringliggende egne indtil søndag aften. Meteorologerne forudser kraftige regnskyl og vindstød af stormstyrke, ligesom der er stor risiko for kraftige oversvømmelser. Man kan holde sig orienteret her for yderligere opdateringer. Jeres sikkerhed ligger os på sindel!

RIVW.com og partnere

Veronica:

Godmorgen, Arch! Hvordan har min morgenmand det?

Archie:

Hey, Ronnie! Jeg er OK. Lidt træt.
Gjorde rent i ungdomsklubben til sent.

Veronica:

De er så heldige, de har dig!

Archie:

Ja, måske . . . Jeg ville bare ønske, der var mere, jeg kunne gøre.

Archie:

Beklager, jeg er så negativ. Men altså: Jeg har det fint. Hvad sker der ellers?

Veronica:

Min tapre Red Paladin. Jeg håber, du ved, at det er okay, hvis ikke du har det godt.

Veronica:

Du har haft en hård tid. Og det skal du bearbejde på din egen måde, i dit eget tempo. Du behøver ikke tage dig sammen for min skyld.

Archie:

Det ved jeg godt, Ronnie. Du har været fantastisk igennem alt det her med min far. Du aner ikke, hvor taknemmelig jeg er.

Veronica:

Som du selv sagde: Jeg ville bare ønske, der var mere, jeg kunne gøre.

Veronica:

Det kan godt være, det er lidt upassende, men jeg har et forslag, som måske kan muntre dig lidt op.

Veronica:

Jeg skal mødes med Betty på Pop's og have lidt lækkert her inden første time. Vil du ikke med? Jeg ved, hun vil blive glad for at se dig. Og det er desuden alt for længe siden, vi bare har hængt ud som almindelige, skoletrætte high school-elever.

Archie:

Ja, det er det vel. Og gid jeg kunne. Det ville være rart at føle sig helt almindelig igen.

Veronica:

Har du for travlt?

Archie:

Ja

Veronica:

Jeg er sikker på, der er helt rent i klubben.

Archie:

Ja, men der er tusind andre ting, jeg skal tage mig af. Du ved, hvordan det er med La Bonne Nuit.

Archie:

Og nu, hvor min far ikke er her længere ... så prøver jeg også at holde lidt styr på Andrews Construction – alle ordrerne på tømmer og sådan noget. Bare indtil vi finder en, der kan overtage ansvaret for sjakket. Og der er kommet en stor leverance her til morgen.

Veronica:

Okay. Jeg ved, hvordan det er. Og jeg synes, du er vildt sej, at du både tager dig af ungdomsklubben OG byggefirmaet. Din far ville have været så stolt af dig. Ligesom jeg er.

Archie:

Det håber jeg. Jeg prøver i hvert fald.

Veronica:

Du er SÅ GOD, Archie. Jeg gentager: Du er FANTASTISK.

Veronica:

Men du behøver altså ikke være fantastisk helt alene. Er der ikke noget, jeg kan gøre for at hjælpe? Jeg er ret god til logistik, hvis jeg selv skal sige det. Kan jeg ikke tage noget af det? Er det ikke det, man har en kæreste til?

Veronica:

Det ville da virkelig være en skam at lade alle mine erfaringer fra Pop's og La Bonne Nuit gå til spilde ...

Archie:

Nej!

Archie:

Jeg mener, jo, du har vildt meget erfaring. Og det er virkelig sødt af dig at spørge. DU er også fantastisk selvfølgelig. Men jeg klarer mig.

Veronica:

Du har et godt netværk, Archie. De mennesker, du har omkring dig, vil hellere end gerne hjælpe.

Archie:

Det ved jeg godt. Men min mor har styr på det hele lige nu. Alt ledelseshalløjet. Så det behøver jeg ikke belemre jer med.

Veronica:

Du belemrer os ikke, Archie. Det må du ikke tro. Jeg er lige her, når som helst, dag og nat. Bare sig til, hvis der er noget som helst, jeg kan gøre.

Archie:

Det skal jeg nok. Tak. Men du skal altså ikke være bekymret for mig, Ronnie. Seriøst.

Veronica:

Det kan jeg ikke lade være med, Archie. Men jeg tror på, hvad du siger.

Archie:

Cool. Nå ... men vi ses vel i skolen?

Veronica:

Klart 😊

BETTY

Når man så på alt det drama, der havde udspillet sig i Riverdale her på det sidste, ville man nok ikke ligefrem sætte kæreste-problemer øverst på listen. Jughead og jeg kørte langdistance-forhold nu. Men det blegnede ligesom i sammenligning med afsløringen af, at *min egen mor* havde arbejdet som hemmelig agent for FBI for at få ram på en kult, der stod for omfattende organtyperer ... for nu bare at nævne et tilfældigt eksempel.

Og at det var min forsvundne (og genfundne og så igen forsvundne) halvbror – som også var *min kærestes halvbror* – der havde stået bag det hele.

Og det var bare toppen af isbjerget. Man skulle måske tro, vi efterhånden var vant til det og havde lært at tage tingene i stiv arm. Men der er åbenbart ting, som til hver en tid trækker tæppet væk under én ...

Som vi sad der i det gustne neonlys på Pop's, behøvede jeg kun kaste et enkelt blik på Veronica. Og det var altså, *inden* hun fortalte mig om den hjerteskrærende sms-tråd med Archie. Jeg prøvede at skjule min reaktion hen over vores omeletter med ost.

”En smiley! Hvad gik der af mig, B?” Veronica krympede sig og tog en slurk af sin dampende kaffe. ”Findes der en håndbog et sted? En trin-for-trin-instruktion i, hvordan man hjælper sin bedre halvdel over tabet af en elsket? For i så fald vil jeg straks bestille den på Glamazon. Jeg er ude, hvor jeg ikke kan bunde.” Hun tøvede. ”Eller rettere, Archie er ude, hvor han ikke kan bunde. Og jeg vil så gerne kaste en redningskrans ud til ham.” Hun fik tårer i øjnene. ”Jeg ved bare ikke hvordan.”

Jeg sendte hende et trøstende smil. ”Jeg er sikker på, du klarer det meget bedre, end du selv tror. Og hvad den håndbog angår ...” Jeg trak på skuldrene. ”Så kan vi lede lidt på nettet efter skole. Jeg mener, der må da være et eller andet derude, der kan bruges til noget.”

”Det håber jeg virkelig. Jeg vil så gerne kunne tilbyde

Archie noget reel trøst eller følelsesmæssig styrke. Og nogle dage kan jeg da også overbevise mig selv om, at det er det, jeg gør. At jeg hjælper ham gennem den her ... labyrint af sorg. Men så ...” Hun gik i stå med et suk.

”Men så: akavet kæk smiley,” sagde jeg og så medlidende på hende. Det var ikke særlig svært at forestille sig, hvordan min bedste veninde havde det lige nu, for jeg havde selv haft et hav af lige så sære, stive udvekslinger med Jughead på det seneste. ”Det kender jeg bare så godt.”

Jeg mener ... Jugheads mor vendte tilbage til byen, efter at hun først var rejst helt uventet, og så kastede hun sig ellers over byens salg af illegale stoffer, uden at familien vidste noget. Og så forlod hun dem en gang til. Der var intet, jeg kunne sige for at få Jughead til at føle sig mindre svigtet. Jeg kunne ikke få ham overbevist om, hvor ufattelig elsket han var – og er. Tro mig, jeg havde prøvet.

Veronica spiddede et stykke omelet med sin gaffel og skubbede det så til side på tallerkenen. ”Du har måske samme problemer med Jughead?”

Jeg smilede tørt. ”Åh ja. 100 procent. Altså, jeg prøver på ikke at være alt for besidderisk, selv om jeg freaker totalt ud over, at vi ikke har set hinanden, siden han rejste til Stonewall. Det var slemt nok, da han gik på Southside. Nu *bor* han på en fancy privatskole i en helt anden by!”

”Kun i hverdagene. Og som man siger ... Savn gør kærligheden større,” pointerede Veronica med hævet øjenbryn.

”Snarere tværtimod: Ude af øje er ude af sind.” Nu var det

min tur til at sukke. ”Jeg bliver ved med at sige til mig selv, at det ikke er verdens undergang. Stonewall er en fantastisk mulighed for Jug, som han blev nødt til at gribe. Og det ville da være virkelig tarveligt af mig at være jaloux over, at han er helt opslugt af sin søster, når han endelig er hjemme ...”

”Men alligevel.”

”Men alligevel.” Jeg lagde bestikket fra mig på tallerkenen og opgav at spise resten. ”Indrømmet – jeg vil have ham for mig selv!” Jeg sukkede igen. ”Du skal ikke høre på mig, jeg er frygtelig. Det er så godt, at han holder øje med JB nu, da Gladys er væk. Han ville ikke være den Jughead, jeg elsker, hvis han *ikke* tog sig så meget af hende. Jeg mener, JB har brug for opmærksomhed – hun må føle sig totalt forladt.” Jeg lænede mig frem og støttede albuerne på bordet, mens jeg behændigt undgik en gammel klat ahornsirup, nogen havde spildt.

Veronica nikkede. ”Ja, altså, det er hun jo ligesom også. Så ja.”

”Men der er bare det ved det ... Jeg tror faktisk også, at Jughead har brug for opmærksomhed.” Jeg tøvede. ”Jeg ved godt, han har det med at virke så rolig og fuldstændig upåvirket, som om intet kan røre ham, ikke?”

”Helt klart.”

”Men, altså ... han er ikke en robot. Han er en teenager, med følelser. Hvis mor er skredet hele to gange. Og han vil ikke snakke om det. Han prøver bare at være stærk. For min skyld, for JB's ...”

Veronica fnyste. ”Hvad sker der for de drenge og deres gammeldags idé om, at man skal være upåvirket og usårlig?”

”Aner det ikke. Det er lidt langt ude. Men selv om han ikke vil vise det, ved jeg, han er ked af det. Så jeg tror faktisk ... Jeg tror, det er godt for ham at have JB at passe på. Også selv om det betyder, at han ikke har så meget tid til mig.”

”Det hjælper at dele sin elendighed med andre,” sagde Veronica.

Elendighed. Det var det rigtige ord. ”Ja, det kan der være noget om ... men det er også ... Det er, som om det giver ham en følelse af ... jeg ved ikke ... at have et formål måske? Giver det mening?”

”Helt sikkert,” sagde Veronica og betragtede resterne af sin morgenmad en sidste gang, inden også hun skubbede tallerkenen fra sig. ”Det er sikkert ikke så anderledes end Archie, der ræser rundt og holder sig i gang med ungdomsklubben og sin fars leverancer ... Han prøver vist også at være stærk. Men jeg kan se i hans øjne, hvordan han lider. Det handler ikke om hans fars forretning, ikke rigtigt. Det handler mere om, at han vil bevare *arven* fra sin far.”

Hendes ord ramte noget i mig. Archie var ikke den eneste af os, der havde mistet sin far for nylig. Selv om jeg nu hellere end gerne så *min* fars arv begravet sammen med ham.

”Det er der ikke noget at sige til,” sagde jeg stille. ”Fred Andrews var noget særligt.”

”Noget helt særligt. En af de kærligste, mest loyale fædre, jeg nogensinde har mødt.”

Jeg var godt klar over, at Veronica tænkte på arven fra *sin* far – og hans omfattende kriminelle foretagende.

”Jeg forstår også virkelig godt Archie,” sagde hun sørgmodigt. ”Jeg ville bare sådan ønske, at jeg kunne hjælpe ham. Trøstende ord ... Det er så overfladisk. For ikke at tale om pinlige emoji'er og meme-floskler.”

”Jeg ved, hvad du mener,” sagde jeg, lige så nedtrykt som hende. ”Jeg ved lige, hvad du mener.”

”Det ved jeg, du gør.” Hun rakte hen over bordet og strøg mig over hånden. ”I det mindste forstår du mig. Hvad skulle jeg dog gøre, hvis ikke jeg havde min BFF at bitche sammen med?”

”Ja, du sagde det jo selv lige før – det hjælper at dele elendigheden.” Vi kunne ikke lade være med at smile begge to.

”Men nu vi taler om arven fra ens forældre ...” fortsatte jeg, pludselig lidt mere forsigtig. Jeg lagde hovedet på skrå og så spørgende på hende. Jeg havde ikke lyst til at sige, at jeg godt vidste, hvad hun tænkte på.

Hun hævdede det ene øjenbryn. ”Åh, du mener, hvordan jeg har det nu, hvor ikke kun den ene, men *begge* mine forældre er i spjældet?”

”Jeg håber ikke, det gør noget, jeg spørger,” sagde jeg undskyldende. ”Jeg mener ... min far var Black Hood. Jeg dømmer ingen.”

Hun viftede afværgende med den ene hånd. ”Selvfølgelig. Og hey, vi har jo ingen hemmeligheder for hinanden, ved

du nok. Og hvis ikke jeg havde dig at læsse af på, ville jeg sikkert være skingrende sindssyg nu.”

”Det betyder altså, at du ...” sagde jeg prøvende.

”... hænger sammen, selv om det kun er med nogle få skrøbelige sting.” Det var ikke specielt betryggende, men på den anden side kendte jeg min V og vidste, at hun havde masser af indre styrke. Og det her var ikke første gang, hun skulle slukke brande efter sine forældres skumle handlinger. Hun havde endda haft en finger med i spillet for at fælde dem (godt nok med et meget uforudsigeligt udfald).

”Du slipper da i det mindste for din far, så længe han sidder i fængsel, gør du ikke?” Jeg var ikke helt sikker på, om det var sådan, Hiram Lodge fungerede, men jeg krydsede fingre for det.

”Det er i hvert fald tanken,” sagde Veronica. ”Men nu må vi se, hvordan – eller *om* – det bliver sådan i praksis også. Det er desværre umuligt at sige, hvor langt Hiram Lodges magt rækker, selv når han sidder bag tremmer.”

Det gav os noget at tænke over. Jeg rettede mig op i båsens bløde, plasticbetrukne sæde. ”Det er ikke i orden, V,” sagde jeg og forsøgte at lyde myndig. ”Tingene er måske ikke ligefrem ... ideelle her for tiden, men det er der jo ikke noget nyt i.”

”Nej, det er ikke, fordi vi ikke har oplevet drama før,” medgav Veronica. Hun fiskede et par sedler op af sin pung til sin halvdel af regningen, som Pop kom ned og lagde på vores bord med bagsiden opad.

”Burde I ikke være i skole nu, piger?” spurgte han godmodigt.

”Det er næste stop,” sagde Veronica. ”Vi vil bare lige drukne vores sorger i lidt mere koffein, inden vi kører.”

”Så gerne.” Han gik hen og hentede kaffekanden bag disken og fyldte vores kopper igen.

”Du var ved at sige noget med, at det ikke var i orden,” sagde Veronica, da hun havde fået fyldt koffein på systemet.

”Ja, vi bliver nødt til at gøre noget i stedet for at sidde her og klynke over, at vi gerne vil hjælpe Archie og Jughead – eller andre af vores venner, som har det svært ...”

”... hvilket vil sige en del.”

”Nemlig. Jeg tror, en lille brainstorm vil ... give os styrke. Og måske vil det også være en god måde at give os selv lidt omsorg på.”

”Mmm, det har du ret i. Søndag aften, når din mand er rejst tilbage til sin privilegerede, mystiske klostertilværelse.”

Jeg stønnede. ”Mind mig ikke om det.” Weekenderne med Jug var slet ikke lange nok.

”Undskyld. Men du har ret – en pigeaften med lidt strategisk planlægning vil være det helt rigtige. Hvordan har du det med økologiske ansigtsmasker og *Blondinens hævn* i vores nye hjemmebiograf? Med cupcakes fra Magnolia bragt ind med bud fra West Village som tilbehør?”

”Hmm.” Jeg tænkte lidt. ”Jeg elsker jo altid en god ansigtsmaske.”

Med ét vibrerede begge vores telefoner og skramlede mod

bordet. Veronica nåede at snuppe sin først og låste den op med et swipe. ”Vent lidt. Vi planlægger videre senere. Det er Cheryl,” sagde hun. ”Det er en fællesbesked til alle Vixens. Vi skal tjekke vores mail.”

Jeg lavede en grimasse. ”Hun har sendt en sms for at sige, at hun har sendt en e-mail?”

”Du kender Cheryl,” gentog Veronica sigende. ”Seriøst, vi skal nok bare være glade for, at hun ikke har sendt en brevdue, bare for dramaets skyld.”

”Det har du nok ret i.” Jeg skimmede mailen. ”Hun skriver ... at vi skal møde op i gymnastiksalen inden første time.”

Veronica så på sit blanke armbåndsur. ”Altså nu faktisk.”

”Og os, der lige talte om, at vi har brug for at foretage os noget.” Jeg havde desværre en nagende følelse af, at det her var det forkerte *noget*.

”Næste gang må vi huske på det gamle ordsprog,” sagde Veronica.

”Hvilket?”

Hun smilede indforstået og lod sin slangeskins-Birkin glide ned over armen. ”Væk ikke en sovende Vixen.”

”Når Cheryl Blossom er involveret?” Jeg grinede. ”Det kan umuligt efterleves.”